

Højesteretssagførerbeskikkelsen opretholdes — men saaledes, at der kræves forudgaaende Landsretssagførervirksomhed i 8 Aar —, jfr. Forslaget til § 120, og at der gives Overrets- og Landsretssagførere en vis Møderet for Højesteret i „egne Sager“, jfr. Forslag til § 127. Men medens denne Møderet i 1928—29 var foreslaaet indskrænket til at gælde Møde for Appellindstævnte, foreslaas den nu — i Lighed med Regeringslovforslaget af 1930—31 og Indstillingen fra det justitsministerielle Udvalg af 1929 — udvidet til ogsaa at gælde Møde for Appellanten, en Udvidelse af overordentlig stor praktisk Rækkevidde. Som Betingelse for denne Møderet kræves, at vedkommende har haft Beskikkelse i 8 Aar og ifølge Erklæring fra Landsretten er øvet i Procedure, men derimod ikke, at han har udført et vist Antal Landsretssager — en Betingelse, som man maa anse for mindre praktisk. Med Hensyn til Landsrettens Erklæring er det Mening, at den ikke skal hvile paa nogen egentlig Bedømmelse af den paa-gældendes Kvalifikationer, men kun rent faktisk udtale sig om, hvorvidt han gennem sin Virksomhed har opnaaet Øvelse i Procedure. Endelig foreslaar man, at Mødeberettigelsen i „egne Sager“ af Højesteret kan fratages vedkommende, men atter senere af Retten gengives ham. Hvad særlig de i Lovens § 1031 omhandlede Sagførere angaar, har man kun ment at burde give dem Ret til at betegne sig som Landsretssagfører, naar de har bestaaet Landsretssagførerprøven, som de uanset Eksamensbetingelsen i § 121 faar Adgang til at indstille sig til i Overensstemmelse med Forslagets 2det Afsnit, § 4, 3die Stykke.

Forslagets Bestemmelser om *Forligsmægling*, jfr. § 269, gaar ud paa, at Forligskommissionerne for en Underretskreds skal kunne ophæves administrativt, naar

der foreligger Indstilling — ikke blot Erklæring — fra den eller de paagældende Kommunalbestyrelser. Dette skal gælde ogsaa med Hensyn til Storkøbenhavns Forligskommissioner, der saaledes ikke ophæves ved selve Loven. Det tilføjes, at dersom de københavnske Forligskommissioner skulde blive ophævet og Godkendelse af udenretslige Forlig saaledes, jfr. Forslaget til § 16, blive henlagt til Københavns Byrets Skriverkontor, maa man formene, at dette Arbejde eventuelt vilde kunne udføres som en honorarlønnet Virksomhed.

Bestemmelserne om *Retstenografer* (§§ 41 a og 312) stemmer overens med Lovforslaget, bortset fra en Ændring i § 312, gaaende ud paa, at Udgifterne i noget udvidet Omfang paalægges den rekvirerende Part.

Yderligere skal det bemærkes, at Højesteretsekstrakterne altid skal betales af Parterne (§ 320), at Udtagelsesretten i Tilfælde af Udpantning indskrænkes med Hensyn til Skatter (§ 509), og at man ikke stiller noget særligt Forslag med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Myndighed der kan paalægge en Dommer at anlægge Injuriesøgmaal, idet man herom henholder sig til gældende Ret.

Med Hensyn til de af Justitsministeren stillede Ændringsforslag bemærkes endelig, at Udvalget ikke har kunnet tiltræde Forslaget til § 169, jfr. Bilag 17 (om Lægers Tavshedspligt), men derimod alle de øvrige Forslag. Disse er for øvrigt af rent formel Natur, alene bortset fra Forslagene til §§ 459 og 466, om hvilke man henviser til Bilag 18.

I øvrigt kan man indskrænke sig til med Hensyn til Enkeltheder at henvise til Bemærkningerne ud for de enkelte Paragraffer.